

ἘΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ἘΙΔΗΣΕΙΣ.

Ὅτι οἱ νόμοι καὶ αἱ συνθῆκαι τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ἔχουσι τὴν βάσιν των εἰς τὰς φυσικὰς ἀνακαλύψεις. Ὅτι ἡ τελειοποιήσις τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ἀκολουθεῖ τὴν πρόοδον τῶν φυσικῶν ἀνακαλύψεων.

Αὐτὸ τὸ ἀντικείμενον εἶχε τὸ πρῶτον μᾶθημα τοῦ Κυρίου Cuvier εἰς τὸ ὅποιον ἀρχισε εἰσαγεῖν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα εἰς τὴν βασιλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν, Περὶ ἀρχῆς καὶ προόδου τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.

Ἄν καὶ εἶναι πρᾶγμα δύσκολον νὰ δάσῃ τις τὴν ἀνάληψιν ἐκφωνηθέντος ὡς εἰσαγωγὴ εἰς τὸ εἰρηδικὸν λόγον, θέλω πασχίσειν ἑμῶς νὰ ἐκθέσω τὰς κυριώτερας ἰδέας, τὰς ὁποίας ὁ Κύριος Cuvier ἀνέπτυξε μὲ μεγάλην ἀκρίθειαν. Αἱ ἰδέαι αὗται εἶναι τοσοῦτον ὑψηλαί, ὡς καὶ σεσημασμέναι ἀπὸ τὸ θεόληγον τῆς μαγευτικῆς εὐγλωττίας, ἧτις εἶναι φυσικὴ εἰς τὸν κύριον Cuvier, δύνανται πάλιν νὰ εὐμερῆσῳσιν.

Ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀρχὴν του ἦτο ἀναμφιδόλως τὸ δυσχερέστερον τῶν πλασμάτων. Ὅλαι αἱ φυσικαὶ δυνάμεις ἦσαν κατ' αὐτοῦ· γυμνὸς ὢν ἐπασχεν ἀπ' ὅλας τὰς ἀτμοσφαιρικὰς ἀκρασίας· ἐτρέφετο ἀπὸ ρίζας καὶ ἀπ' ἄλλα ζῶα, τὰ ὅποια ἐπρόφθανεν εἰς τὸ τρέξιμον· ἀλλὰ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῆς φυσικῆς καὶ διὰ τῆς εὐτυχούς μεταχειρίσεως τῶν ἰδίων του δυνάμεων ἐφθασεν εἰς τὸν ὅποιον εὐρίσκεται βαθμόν.

Ἡ πρῶτη ἀνακάλυψις, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἔκαμεν, εἶναι ἀναμφιδόλως ἡ τοῦ Πυρός· ἴσως ἀδηγήθη εἰς αὐτὴν τὴν ἀνακάλυψιν ἀπὸ τὴν παρατήρησιν τοῦ κεραυνοῦ. Ἄν καὶ ἡ φύσις τοῦ πυρός ἦτο εἰς αὐτὸν ἄγνωστος, αὐτὸς ὅμως ἔκα-

μεν ευτυχεις προσαρμογας και νεας αλλας ανακαλύψεις· εμεταχειρίσθη το πυρ δια να διαφυλαχθή από το ψύχος· και παρατηρήσας με τον καιρόν ότι αυτό είχε και την ιδιότητα να μαλακύνη τα σώματα, το εμεταχειρίσθη προς παρασκευήν της τροφής του.

Η δευτέρα ανακάλυψις είναι η οίκοδομή των κλύβων· παρατηρήσας ότι η κινήσις του αέρος επροξένει κρύος, ήβηλισε να εμποδίση αυτήν την κινήσιν κατασκευάζων διαφράγματα και ακολουθως οίκοδομών καλύβας. Από αυτές τας δύο πρώτας ανακαλύψεις πηγάζει η Αρχιτεκτονική, ίσως δε και η τέχνη του ενδύεσθαι. Η απόκτησις του πυρός επρομήθευσεν εις αυτόν τα μέσα δια να κάμη άλλας επωφελείς ανακαλύψεις, από τας οποίας έλαβον αρχήν αι εις την Μεταλλουργικήν και Χημείαν αναφερόμεναι τέχναι. Η παρατήρησις σωμάτων τινων ελαφρών πλεόντων εις την επιφάνειαν του ύδατος εγέννησε την Υδραυλικήν και την Ναυτικήν. Αι ανακαλύψεις αυται και άλλαι τινές ως η του αλατος κτλ, συσζένουσι τον πρώτον βαθμόν των ανακαλύψεων και της πολιτικής κοινωνίας.

Ο Άνθρωπος παρατηρήσας ότι, εάν υπερασπίζετο ζώα τινα ήμερα, τα όποια έξω εις αγέλας, και από τα όποια ωφελείτο, ταύτα επολλαπλασιάζοντο με περισσοτέραν ευκολίαν, υπέταξεν αυτά, και έδωσεν ούτως αρχήν εις την Ποιμενικήν· το όποιον είναι βαθμός δεύτερος των ανακαλύψεων και της τελειοποιήσεως της πολιτικής κοινωνίας.

Ο άνθρωπος επρεπε να φροντίση δια την τροφήν των όποιων υπέταξε ζώων· παρατηρήσας δε ότι εάν υπερασπίζετο τα βότανα, ταύτα επολλαπλασιάζοντο με περισσοτέραν ευκολίαν, εφρόντισε την καλλιέργειαν αυτών· και κατ' αυτόν τον τρόπον εγεννήθη η Γεωργική, βαθμός τρίτος των ανακαλύψεων και της τελειοποιήσεως της πολιτικής κοινωνίας.

Δια να καλλιεργή με περισσότερον όφελος τα βότανα, δια να διαφυλάττη και πολλαπλασιάζη αυτά πρεπόντως, χρεία ήτο να παρατηρήση τους καιρούς του χρόνου και την διαδοχήν αυτών· προς τούτο δε επρεπε να παρατηρήση την κίνη-

σιν των αεράων, έξ ου πηγάζει η Αστρονομική, και ήτις άρα άνήκει εις αυτας τας δύο τάξεις της πολιτικής κοινωνίας.

Η διαφορά των προϊόντων παντός κλίματος, η ιδιότης αυτών εναντίον τοιαύτης η τοιαύτης ακρασίας άλλου κλίματος, η ενέργεια αυτών εναντίον φαρμακερών τινων αντικειμένων άλλων κλιμάτων κτλ. έδίασε τους ανθρώπους ν' αλλάζωσιν άμοιβαίως τα προϊόντα των κλιμάτων αυτών, και ούτως έδωσαν αρχήν εις το εμπόριον, βαθμός τέταρτος των ανακαλύψεων και της τελειοποιήσεως της πολιτικής κοινωνίας. Το εμπόριον ενώθει με την Ναυτικήν, και με την Αστρονομίαν δια να γεννήση την Γεωγραφίαν.

Αι πρώται αυται ανακαλύψεις ετελειοποιούντο απ' άλλας νεωτέρας· ούτως η ανακάλυψις του μαγνήτου ετελειοποιήσε την Ναυτικήν, η πυρίτις κόνις υπερασπίζεται τας επισημας· επειδή εις τα φωτισμένα έθνη θέλει ήσθαι πάντοτε η ισχύς· δια να δυνηθή βάρβαρον έθνος να υποτάξη άλλο φωτισμένον πρέπει πρώτον να αφανίση όλας τας γνώσεις και έφευρέσεις αυτού· πράγμα διόλου αδύνατον.

Εις την πρώτην κατάστασιν της πολιτικής κοινωνίας οι άνθρωποι δεν εγνώριζαν άλλοτι παρά την ισχύν· η ιδέα του κτήματος ήτο εις αυτούς άγνωστος, η επεριορίζετο εις μόνα τα όπλα των· άλλ' η ανακάλυψις της ποιμενικής τέχνης εγέννησεν η εκτύλισεν την ιδεαν του κτήματος· επειδή εκείνος, όστις είχε ποιμνια, ήτο κύριος κτήματος κινητου μόν, άλλ' εκτεταμένου· όθεν όταν ανεκάλυψαν την ποιμενικήν τέχνην τότε ερεύθρον και την λέξιν κτήμα· τότε αρχισε και η διαφορά εις την κατάστασιν των ανθρώπων· διότι όπου ήσαν τα κτήματα, εκεί ετρεχαν και τα πλούτη. Τα κτήματα ταύτα οντα κινητά εδύναντο ν' αρπασθώσιν απ' άλλους· όθεν οι ποιμένες εσυμφώνησαν να μόν ενοχλή ό εις το κτήμα του άλλου, αλλά και να συμβουθώνται εναντίον εκείνου, όστις ήθελε παραβή την συνθήκην· το ελεύθερον άρα δικαίωμα του ανθρώπου εγεννήθη από την ανάγκην, εις ην οι άνθρωποι ήσαν υποκείμενοι να σέβωνται τα κτήματα των άλλων προς διαφύλαξιν των ιδίων· ούτως η ανακάλυψις μερικων ζώων άνακων και ενυποτάκτων εγέννησε τους πρώτους νόμους της πολιτικής κοινωνίας. Όλοι οι άνθρωποι μη όντες

κύριοι κτημάτων, εκείνοι, οίτινες είχαν, υπηρέτουτο από τους μη έχοντας· ο Άγριος μη έχων κτήματα και ακολουθούς άνάγκη από τους άλλους ανθρώπους θανάτωνε, πολλάκις δι και κατέτρωγε τους έχθρούς του, όταν έπιπτον εις τας χείρας του· άλλ' ο ποιμήν, χρείαν έχων από τους άλλους ανθρώπους, έφύλαττε την ζωήν των έχθράντου, με συνήθειαν να τον δουλεύωσι καλλιεργούντες τα κτήματά του· ιδού ή άρχή της δουλείας· ή ανακάλυψις μερικων ζωων έπροξένησεν αυτην την αλλαγήν εις την κατάστασι του ανθρώπου.

Ολίγον κατ' ολίγον ή ιδέα του κτήματος εκτίμητο όχι μόνον εις ύποκείμενα κινήτα, αλλά και εις άκίνητα· οί ποιμένες δια να καλλιεργώσι με περισσοτέραν άφελαν την τροφήν των ποιμνίων των, έπρόσθεσαν εις τα κτήματα την όποιαν έκαλλιεργουν γην, και κατ' αυτον τον τρόπον αύξησαν και τα πλούτη των· αίτια νέας μεταβολής εις την κατάστασι των ανθρώπων· επειδή οί πλούσιοι έμίσθωσαν τους μη πλουσίους δια να καλλιεργώσι τα κτήματά των· ή από τό ένα μέρος ή διαφορά αυτη της καταστάσεως, από το άλλο τό εμπόριον, αύξησαν επί μάλλον και μάλλον η πλούτη, και έδωσαν άρχήν εις την παραστατικήν αξίαν ή νόμισμα. Έκ τουτου άκολουθήσαν όλαί αι μεταβολές της καταστάσεως, αίτινες έφεραν την πολιτικήν κοινωνίαν ή την έντέλειάν της. Βλέπομεν λοιπόν ότι δια της παρατηρήσεως των φυσικών δυνάμεων, ο άνθρωπος έρευνεν τά μετ' αυτα μεταχειρίζεται αυτάς προς όφελός του και να τελειοποιήσ η την κατάστασίν του.

Ενώ ο αριθμός των παρατηρήσεων και των γνώσεων αύξανεν, οί άνθρωποι εξέταζαν την αίτιαν αυτων των φυσικών φαινομένων· αλλά μη δυνάμενοι να τα εξηγήσωσι, απέδιδον αυτά εις δυνάμιν τινα Θεϊκήν. Πάν φαινόμενον εις τον Θεού του, και κατ' αυτον τον τρόπον έγεννήθη ή Θεοσκεία και ή Πολυθεΐα (α). Οί ιερείς έστάθισαν οί πρώτοι

(α) Είς τινα άγρα της Αμερικής εθνη εύρον την αυτην Θεοσκείαν ως εις τους παλαιούς, την πολυθεϊαν δηλαδή· όμοιάζει και κατά πολλο με την Θεοσκείαν των Έλλήνων, εις πολλά πράγματα έχουσι την αυτην Μυθολογίαν.

τοι, οίτινες ήσαν σπουδαίοι· αλλά δεν έκοινολογούσαν τας γνώσεις των· δια τουτο και αι έπισήμαι δεν έκαμναν κάμμιαν πρόσδον· αι ώφέλιμοι ανακαλύψεις ήσαν γνωσται εις μόνους τους ιερείς· οί άνθρωποι από τυφλήν εύχαρισίαν τους εκτίζαν ναούς. Οί ιερείς βλέποντες έαυτους κυρίους έπισήμης, ήτις ένομιζετο Δεία, και ήτις εκατάστηνεν αυτους σεβασμίους εις τα όμματα των άλλων ανθρώπων, δεν έφανέροναν τό μυσηρίον των παρά εις μόνας τας οικογενείας των ή εις τινας κατηχημένους, καταρώμενοι άνάθεμα εις τους άπίστους, τρομάζοντες αυτους με τας τιμωρίας του Προμηθέως. Αί έπισήμαι περιωρισμέναι εις τας κεφαλάς των ιερέων, δεν έκαμναν κάμμιαν πρόσδον, επειδή έφυλάττοντο εις τας αυτάς οικογενείας με τα αυτα δόγματα. Το αυτό άκολουθει και εις τας ήμέρας μας, εις τους Σίνας και Πέρσας, ως και εις άλλα τινα των Ινδιών εθνη· αι έπισήμαι μη ούσαι γνωσται παρά εις μόνους τους Βραχμάνας, δεν κάμνουν κάμμιαν πρόσδον. Εύθως καθαίς αι έπισήμαι έγιναν γνωσται εις τους Έλληνας δεν άφελθησαν εις τας χείρας των ιερέων, αλλά καθαίς έδύνατο να σπουδάσ η αυτάς· όθεν αι έπισήμαι έκαμαν εις ολίγον χρόνον προόδους εξαισίους και ήχθησαν εις έντέλειαν.

Ο Κύριος Cuvier απέδειξεν έπειτα, ότι αι γνώσεις μας δεν είναι παλαιότεραι των 5,000 ετων, και ότι δεν έχομεν ιδέας βεβαίας παρά 3,000 μόνον ετων παλαιότεν. Τοιαυτή είναι ή σύντομος περίληψις του πρώτου μαθήματος· είναι μόνον περιληψη από όλην την εύφράδειαν η έκτύλισιν, την όποιαν άπήτει, και ήτις εις μόνον τον Κύριον Cuvier ανήκει, άλλ' είναι πιστή εις τας όποιας έπαράστησεν ιδέας ο σοφός ούτος άνήρ. Αν με συγχωρήσ η καιρός δέλω κάμειν την περίληψιν και των άκολουθων μαθημάτων.

Έν Παρισίοις τή 31. Ιανουαρίου 1818.

Γιώσηπος Μ. Δούκας.

ΝΕΑ 'ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ.

Έν Βιέννη έράνησαν κατά τό 1817 έτος εκ της τυπογραφίας του Γωάν. Βαρθ. Τζέβκιου:

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ Η ΕΓΧΥΚΛΙΩΝ ΠΑΙΔΕΥΜΑΤΩΝ βιβλία Δ'. συνταχθέντα υπό Κωνσταντίνου Πρεσβυτέ-

ρου, καὶ Οἰκονόμου, Διδασκάλου τῆς Φιλολογίας εἰς τὸ φιλολογικὸν Γυμνάσιον τῆς Σμύρνης, καὶ πρώτου Ἰεροκήρυκος τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῆς. Τόμος Α'. περιέχων βιβλία δύο. Σελ. 6. καὶ 511. εἰς 8.

Τοῦ κατὰ πολλοὺς λόγους ἀξιολόγου καὶ χρησίου τοῦ συγγράμματος ἀνδρὸς σεβασμίου καὶ μὲ ἀληθινὴν παιδείαν ἐφολισμένου ἀρκούμεθα πρὸς τὸ παρὸν νὰ κηρύξωμε εἰς τὸ Ἑλληνικὸν γένος τὴν ἐκδοσιν καὶ νὰ ἐκθέσωμεν ἐν πλάτος τὰ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα.

Εἰς τὸ, Περὶ τῆς τῶν καλῶν τεχνῶν συγγενείας, ἐπιγραφόμενον πρώτου βιβλίου τῶ συγγράμματος τέττε περιέχονται τὰ ἑξῆς κεφάλαια. α'. Ὁρισμὸς καὶ διαιρέσις τῶν καλῶν τεχνῶν. β'. Περὶ τῆς μεταξὺ τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῶν μετὰ τοῦ χρησίου καλῶν διαφορᾶς. γ'. Περὶ εὐφυΐας, καὶ ὅτι μιμεῖται τὴν φύσιν τῆς γένεσιν τῶν καλῶν τεχνῶν. δ'. Ποίατις εἶναι ἡ καλὴ φύσις. ε'. Περὶ τοῦ πᾶς ποτε διακειμένη ἢ εὐφυΐα μιμεῖται τὴν καλὴν φύσιν, ἢ περὶ ἐνθουσιασμοῦ. ς'. Περὶ αἰσθητικῆς κρίσεως. ζ'. Περὶ τῶν ἡδονῶν τῆς αἰσθητικῆς κρίσεως καὶ πρώτον περὶ ὕψους. η'. Περὶ ὕψους λόγου. θ'. Περὶ τοῦ Καλοῦ. ι'. Περὶ τοῦ ἐν λόγοις καλοῦ. ια'. Περὶ κρίσεως τῶν καλῶν τεχνῶν. ιβ'. Ὅτι ἡ αἰσθητικὴ κρίσις ἔχει πάλην ἐπίβριτον εἰς τὰ ἦθη, καὶ πρέπει νὰ ἀξιώνεται πολλῆ ἐπιμελείας.

Εἰς τὸ δευτέρου βιβλίου, τὸ περὶ Ποιητικῆς πραγματευόμενον, περιλαμβάνονται, μετὰ τὴν εἰς τρία κεφάλαια (α', Περὶ ἀρχῆς καὶ φύσεως τῆς Ποιητικῆς, καὶ ποῖα τὰ μέρη αὐτῆς· β', Κανόνες τοῦ πραγματικοῦ τῆς Ποιήσεως μέρους· γ', Κανόνες τοῦ λεκτικοῦ, ἐν ᾧ καὶ περὶ μέτρων, καὶ τῆς σιμερικῆς τῆς γλώσσης μας Ποιήσεως.) Εἰσαγωγικῆν Ἐπιτομὴν, τμήματα ἕξ, εἰς τὸ πρῶτον τῶν ὁποίων, τὸ περὶ Ἐποποιίας, περιέχονται τὰ ἀκόλουθα κεφάλαια· α', Ὁρισμὸς καὶ ὕλη τῆς Ἐποποιίας· β', Περὶ ἐνότητος τῆς ἐπικῆς πράξεως καὶ τῶν κατ' αὐτὴν ἐπεισοδίων· γ', Περὶ τοῦ διαφόρου τῆς ἐπικῆς πράξεως· δ', Περὶ τοῦ θαιμασοῦ τῆς Ἐποποιίας· ε', Περὶ χρήσεως καὶ διαθέσεως τοῦ θαιμασοῦ· ς', Περὶ τῶν μερῶν τῆς Ἐποποιίας· ζ', Περὶ τοῦ εἶδους τῆς Ἐποποιίας· η', Περὶ τῆς Ὀμήρου Ἐποποιίας· καὶ πρώτον περὶ τῆς ἐν Ἰλιάδι εὐρέσεως· θ', Περὶ τάξεως, ἢ διαθέσεως τῆς Ἰλιάδος· ι', Περὶ

ρι λέξεως, ἢ φράσεως τῆς Ἰλιάδος· ἐτι δὲ καὶ περὶ τῶν πρὸς Ὀμηρον ἐναντιωμάτων· ια', Περὶ τῆς Ὀδυσσεΐας καὶ ἄλλων τινῶν ἐνδόξων Ἐποποιῶν.

Εἰς τὸ δεύτερον τμήμα, τὸ περὶ Λυρικῆς πραγματευόμενον, κεφάλαια τὰ ἑξῆς· α', Περὶ ἀρχῆς καὶ φύσεως τῆς Λυρικῆς Ποιήσεως· β', Περὶ ἐνθουσιασμοῦ τῆς Μελοποιίας· γ', Περὶ εἰσβολῆς τῶν ᾠδῶν καὶ τῶν κατ' αὐτὰς Μεταπηδήσεων καὶ Παρεκβάσεων· δ', Περὶ τοῦ εἶδους τῶν ᾠδῶν, ἐν ᾧ καὶ περὶ τῶν ἀξιολογητέων Λυρικῶν ἢ Μελοποιῶν· ε', Περὶ Ἐλεγείου.

Εἰς τὸ τρίτον τμήμα, τὸ περὶ Δραματοποιίας, τὰ ἑξῆς κεφάλαια, α', Περὶ δράματος καθόλου· β', Περὶ τῶν τριῶν ἐνοτήτων τῆς Δραματοποιίας· γ', Περὶ τοῦ λεκτικοῦ χαρακτήρος τῆς Δραματοποιίας· δ', Περὶ τῆς Θεατρικῆς διακοσμῆσεως ἢ σκηνογραφίας τῶν παλαιῶν καὶ τῆς σκευῆς αὐτῶν καὶ ἀπαγγελίας. Τὸ τμήμα τοῦτο διαιρεῖται εἰς δύο μέρη· εἰς τὸ πρῶτον μέρος, τὸ περὶ Τραγωδίας διαλαμβάνον, περιέχονται κεφ. α', Περὶ φύσεως τῆς Τραγωδίας καὶ τίς ὁ ἠθικός αὐτῆς σκοπός· β', Περὶ τῶν τῆς Τραγωδίας μερῶν· γ', Περὶ τοῦ ἠρωικοῦ τῆς Τραγωδίας· δ', Περὶ τοῦ Τραγικοῦ τοῦ δράματος, ἐν ᾧ καὶ περὶ Ἰλαροτραγωδίας καὶ Σατυρικῆς· ε', Περὶ Μελοδράματος· ς', Περὶ ἀρχῆς καὶ προόδου τῆς Τραγωδίας· ζ', Περὶ τῶν ἀρχαίων Τραγωδοποιῶν καὶ τῶν ἐνδοξοτέρων ἀπὸ τούτων νεωτέρους. Εἰς δὲ τὸ δεύτερον μέρος, τὸ περὶ Κωμωδίας, α', Τί εἶναι ἡ Κωμωδία καὶ τί τὸ γελοῖον αὐτῆς· β', Περὶ κατασκευῆς τοῦ κωμικοῦ· γ', Ἰσορία σύντομος τῆς Κωμωδίας· δ', Χαρακτῆρες Ἀριστοφάνους καὶ τῶν Ῥωμαίων Πλαύτου καὶ Τερεντίου, καὶ τινῶν νεωτέρων.

Εἰς τὸ τέταρτον τμήμα, τὸ περὶ Βουκολικῆς, κεφ. α', Ὁρισμὸς καὶ εἶδη τῆς Βουκολικῆς Ποιήσεως· β', Περὶ ἠθῶν καὶ χαρακτήρων τῆς Βουκολικῆς Ποιήσεως· γ', Περὶ τοῦ λεκτικοῦ χαρακτήρος τῶν Βουκολικῶν· δ', Περὶ ἀρχῆς τῆς Βουκολικῆς Ποιήσεως καὶ τῶν κατ' αὐτὴν ἐξόχων Βουκολιασῶν.

Εἰς τὸ πέμπτον τμήμα, τὸ περὶ Μυθοποιίας ἢ Ἀπολόγου, κεφ. α', Περὶ φύσεως τῆς Μυθοποιίας· β', Φράσις τοῦ Ἀπολόγου· γ', Περὶ ἀρχῆς τῆς Μυθοποιίας καὶ τῶν ἀξιολογητέων Μυθοπλασῶν.

Τὸ ἕκτον τμήμα, τὸ περὶ Διδακτικῆς Ποιήσεως, διαιρεῖ-

ται εἰς τέσσαρα μέρη, εἰς τὸ πρῶτον τῶν ὁποίων α', Τί ἡ ναὴ Διδακτικὴ Ποίησις καὶ ποῖα τὰ μέρη αὐτῆς· β', Περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς Διδακτικῆς Ποιήσεως καὶ τῶν κατ' αὐτὴν ἐξέχων ποιητῶν. Εἰς τὸ δεύτερον μέρος, τὸ περὶ Σατυρικῆς Ποιήσεως, α', Περὶ Σατυρικῆς, καὶ Ἰαμβῶν, καὶ Σιλῶν καὶ Παραωδίας· β', Περὶ χαρακτῆρος τῆς Σατυρικῆς καὶ τῶν περιφημῶν Σατυριστῶν. Εἰς τὸ τρίτον μέρος, τὸ περὶ Στιχηρᾶς Ἐπιστολογραφίας διαλαμβάνον, κεφ. α', Περὶ Στιχηρᾶς Ἐπιστολογραφίας καὶ περὶ αἰνιγμάτων. Εἰς τὸ τέταρτον, τὸ περὶ Ἐπιγραμματικῆς Ποιήσεως, κεφ. α', Περὶ ἀρχῆς τοῦ Ἐπιγράμματος· β', Περὶ φύσεως τοῦ Ἐπιγράμματος.

Τὴν ὅλην συλλογὴν τῶν Γραμματικῶν διαιρεῖ ὁ σεβασμιος συγγραφεὺς εἰς τέσσαρα βιβλία, τῶν ὁποίων τὰ μὲν δύο πρῶτα ἐξεδόθησαν ἤδη εἰς τὸν παρόντα Α' τόμον καὶ περιέχουσι τὰ ἀνωτέρω βιβλίοντα· τὸ δὲ τρίτον ἐξεδόθη πρῶτον κατὰ τὸ 1813, τὸ ὁποῖον διαλαμβάνει περὶ τῆς Ἐπιγραμματικῆς καὶ ἀποτελεῖ τὸν Β' τόμον (*). τὸ δὲ τέταρτον ἀπετελεῖ τὸν Γ' τόμον τοῦ ὅλου συγγράμματος θέλει ἐκδοθῆ μετ' ὀλίγον, ὡς ὑπόσχεται ὁ συγγραφεὺς καὶ ἡμεῖς ἐυχόμεθα καὶ ἐπιθυμοῦμεν. Εἰς αὐτὸ τὸ βιβλίον θέλει πραγματευθῆ ὁ σεβασμιος Οἰκονόμος περὶ τῆς Ἰσορίας, καὶ περὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκισημοτέρων τῆς Φιλολογίας ὑποκειμένων, ὡς Ἀρχαιολογίας, Μυθολογίας, Ἐπιστολογραφίας, Μυθιστορίας, Γραμματικῆς, Μαθησεως γλωσσῶν, Κριτικῆς, καὶ τῶν λοιπῶν, ὅσα κρείμνται ἀπὸ τὴν θεωρίαν τῆς τέχνης τῶν Γραμμάτων.

Εἰς τὴν σύνταξιν τῆς παρούσης τῶν Γραμματικῶν πραγματείας ὁδηγὸν κυρίως εἶχεν ὁ συγγραφεὺς τὸν Ἀριστέλην· ἐδουλήθη ὅμως πολὺ καὶ ἀπὸ ἀλλογενεῖς, ὧν τοὺς Γάλλοις Lallierre καὶ Balteux, τὸν Ἀγγλὸν Blair κ. λ.

Εἰς τὰ μὲ ὀρθὴν κρίσιν καὶ σκέψιν γραμμένα προλεγόμενα ὁμιλεῖ ὁ συγγραφεὺς ἐκτὸς ἄλλων ὑποκειμένων α', περὶ Ποιήσεως καὶ περὶ Ποιητοῦ, β', περὶ Ἐπιγραμματικῆς καὶ Ἐπιγράμματος καὶ Συγγραφέως, καὶ δίδει περὶ τούτων πρὸς τοὺς νεώτερας συμβουλάς· ὁμιλεῖ προσέτι καὶ περὶ τῆς ὁμιλουμένης γλώσσης καὶ τῆς διορθώσεως αὐτῆς κ. τ. λ.

(*) Ἰδ. Λογ. Ἐρ. Ἄρ. 18. Σελ. 324. τοῦ 1816. ἔτους.

Ὁ σεβασμιος συγγραφεὺς δεικνύει πανταχοῦ ὅτι ἀφελήθη ἀπὸ τὰς κρίσεις καὶ τῶν ἰδίων ζώντων σοφῶν ὁμογενῶν του, τοὺς ὁποίους ἐξεύρει καὶ νὰ τιμᾷ κατ' ἀξίαν, καὶ ὅτι ἐσκέφθη βυθέως περὶ τῶν ὅσα γράφει. ἀποκαθίζεται παράδειγμα μιμήσεως κατὰ πάντα ὄχι μόνον εἰς τοὺς ὅσοι δὲν ἐπάτησαν τὰ χαίματα τῆς σοφῆς Εὐρώπης ὁμογενεῖς λογίους, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλοὺς τῶν ὅσοι εἶχαν τὴν τύχην αὐτὴν. Ἡ φράσις τοῦ ἀνδρὸς σιμὰ πολλῶν ἄλλων ἀρετῶν, τὰς ὁποίας ὀλιγάκις ἀπαντῶμεν κατ' ἄλλοις, διαπρέπει κατ' ἐξοχὴν ὅσον εἰς τὴν εὐφροίαν, κομψότητα, ἀδρότητα, καὶ πυκνότητα τῶν νοημάτων· καθὼς ἐπιμελεῖται τὸ πραγματικὸν μέρος, καὶ ἰδέας ὀρθὰς μόνον διαφέρει, προβάλλει, καὶ διδάσκει, ὁμοίως ἐπιμελεῖται καὶ τῶν λέξεων τὴν ἐκλογὴν, καὶ σύνθεσιν. Εὐχόμεθα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν γένος τὸν πληθυσμὸν τῶν τοιούτων ἀνδρῶν πρὸς ταχύτεραν καὶ ὀρθωτέραν διάδοσιν τῆς ἀληθινῆς παιδείας.

ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΕΓΔΗΣΕΙΣ.

Ἀπὸ γράμματα τῆς Σμύρνης μανθάνομεν τὴν καλὴν κατάστασιν τοῦ ἐκεῖ φιλολογικοῦ Γυμνασίου, καὶ σπεύδομεν νὰ κοινοποιήσωμεν τινὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ γένους μας τοῦτο διδασκαλεῖον. Οἱ μέχρι τοῦδε ἐπιτροπέουτες Κύριοι Γεώργιος Ὁμηροῦ, Νικόλαος Μαυροκορδάτος καὶ Ἠλίας Βάλης, ἀρ' οὐ ὑπερέστησαν τὴν σχολὴν μὲ ζήλου θαυμασίου τέσσαρας ἐνιαυτοὺς, ἐπαραιτήθησαν, κατὰ τὸν περὶ τῆς ἐπιτροπίας κανόνα τοῦ τῆς σχολῆς κώδικος· καὶ ἐψηφίσθησαν κατὰ κοινὴν τῶν προουχόντων θελήσιν ἐπιτροποὶ μὲν οἱ Κύριοι Στυλιανὸς Χ. Παναγιώτου, καὶ Κουζινὸς Κατακουζινὸς· ἔφρονι δὲ οἱ Κύριοι Γεώργιος Ὁμηροῦ, καὶ Ἠλίας Βάλης· καὶ ἐπιμελοῦνται τὸ ὑπουργημάτων μὲ πολλὰς καὶ χρησὰς ἐλπίδας τῶν φιλομαθῶν καὶ φιλοκίλων. Ἀναγγέλλουσι δὲ προσέτι τὴν γενναίαν εἰς τὸ Γυμνάσιον προσφοράν τοῦ ἐν Ὀδησσῷ τὰς ἐμπορικὰς ποιουμένου διατρικῆς Κυρίου Π. Νικολαΐδου Σμυρναίου. Ὁ καλὸς κάγαθός οὗτος νέος, τοῦ ὁποῖου τὴν εἰς τὰ κατὰ βῆθην ἐπαινέσαμεν καὶ ἄλλοτε δημοσίως, ἀπὸ πῦρ φιλογενεῖας καὶ φιλομαθείας ἀνατρέγει.

μενος, ἀφιέρωσεν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς πατρίδος του γρόσιον 10,000, τὰ ὅποια παρέλαβον οἱ ἐπίτροποι τοῦ Γυμνασίου κατ' ἀρχάς τοῦ περελθόντος μηνός. Τὸ ἔργον τοῦ χρυσοῦ ταύτου καὶ φιλοπατρίδος νέου εἶναι τῶσον ἀφελιμον εἰς τὸ γένος, καὶ ἐπαίνων πολλῶν ἄξιον, ὅσον τὸ τῆς Σμύρνης Γυμνασίου, ἀπὸ τὰ ἀφελιμώτερα τῶν ἐνεσώτων τοῦ γένους μας σχολείων, χρειάζεται ἀκόμη πολλὰ εἰς τὸ νὰ δεικνύῃ περισοτέραν τὴν ἀφελειαν. Πρῶτος συνείδε τὸ ἐκ τοῦ Γυμνασίου τούτου προερχόμενον ὄφελος ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει διπλότριβων Κύριος Ἀλέξανδρος Μαῦρος, ἀνὴρ φιλογενεῆς καὶ φιλοκαλός, καὶ μετ' ἐλευθέριον χεῖρα ἐχάρισε κατὰ τὸ 1815 εἰς αὐτὸ 10,000 γρόσια. Μετὰ τὴν φιλογενῆ Μαῦρου ἀνεφάνη συνδρομητὴς μετ' ἰσὺν καὶ χρηματικὴν ποσότητα τὴν αὐτὴν ὁ Κύριος Νικολαΐδης. Εἶθε τὸ Γυμνάσιον τῆς Σμύρνης νὰ εὕρῃ καὶ ἄλλους πολλοὺς τοιοῦτους ἀρωγούς διὰ τὴν κατασβῆ εἰς ἐκείνον τὸν βαθμὸν τῆς τελειότητος, εἰς τὸ ὅποιον προσμένουν μετ' ἡμῶν ὅλοι οἱ φίλοι τῶν Μουσῶν καὶ τῆς πατρίδος. Ἐκδίδομεν δὲ ἐνταῦθα ἴσον τῆς πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους ἐπιστολῆς τοῦ Κυρίου Νικολαΐδου διὰ νὰ δεῖξωμεν εἰς ὅλους πόσι αἰσθήματα καὶ φρονήματα ἐμφανέουσιν εἰς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ καρδίαν.

Φιλόμουσοι Προσάται καὶ Ἐπιμεληταὶ τοῦ Φιλολογικοῦ τῆς Σμύρνης Γυμνασίου!

Ἡ Προθυμία, τὴν ὁποίαν ἐδείξατε εἰς τὸ νὰ καταστήσῃτε τελευταῖον ἐδραῖον καὶ μόνιμον τὸ τῆς πατρίδος Μουσείον, ἀνευρίσκοντες τοὺς εἰς τοῦτο ἀναγκαίους προσπορισμούς, μ' ἦτο καὶ πάλαι γνωσθῆ, ἀλλὰ τῶρα ὑπεραυξήθη, ἐκρότησε μετὰ πολλῆς φήμης καὶ μέχρις ἡμῶν.

Ἡ Φιλογενεῖα καὶ ὁ πρὸς τὴν παιδείαν ζήλος σας, οἱ ἐνεψύχωσεν εἰς τὸ νὰ ὑπερπηδήσῃτε ὅλας τὰς μεταξὺ διπλοκαλίας, καὶ νὰ ἀποδείξῃτε, ὅτι δὲν εἴσθε καταφρονιτικαὶ τῷ θεσπεσίου χρήματος τῆς Παιδείας.

Μακάριοι λοιπὸν καὶ παντὸς ἐπαίνου ἄξιοι, διότι συνηγάγετε εἰς τὸ νὰ εἰσάξῃτε εἰς τὴν πατρίδα τὴν Φιλοσοφίαν,

ἣτις μόνι δύναται νὰ καταστήσῃ τὰς ἀνθρώπους εὐδαίμονας, καὶ διὰ τῆς ὁποίας, ἐλπὶς εἶναι ἡ πάλαι ποτὲ περικλεεσάτη Σμύρνη, ἡ καυχώμενη εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Ὁμήρου, ν' ἀναλάβῃ πάλιν τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην λαμπρότητα, καὶ νὰ δύναται δικαιοτέρον καὶ τόλμηρότερον νὰ δίσχυρίζεται, ὅτι ἐγέννησε καὶ ἔθρεψε τοιοῦτον μεγαλοφυῆ ἄνδρα.

Ὅλη ἡ νεολαία τῆς Σμύρνης πρέπει νὰ σῶς ἀποδίδῃ τὴν προσήκουσαν εὐγνωμοσύνην, διότι γίνεσθε αἰτία τοῦ φωτισμοῦ τῶν, καὶ τῆς καλλιέργειας τῶν, διατηροῦντες τὴν σχολὴν, ἐκ τῆς ὁποίας ποτίζονται μετὰ τὰ γλυκύτατα νάματα τῆς Παιδείας.

Εὐγνωμίαν λοιπὸν καὶ ἐγὼ, διότι ἐπαιδεύθην ἐν ἐφορτίῳ εἰς τὸ ὅποιον προσκατεύετε σχολεῖον, εὐγνωμίαν πρὸς τὴν πατρίδα μου, ἣτις μ' ἐγέννησε καὶ μ' ἔθρεψε, τολμῶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου ταύτην νὰ ἐκφράσω μετὰ μικρὰν δόσιν καὶ συνδρομῆν, τὴν ὁποίαν παρακαλῶ τοὺς φίλους συμπατριώτας νὰ δεχθῶν εὐμενῶς, ἣτις τοὺς ἐξηγεῖ ἰκανῶς πόσον ζήλον καὶ ἐρεσὶν ἔχω, ν' ἀκούω πάντοτε, ὅτι δὲν ὑπερρίζομεν ἀπὸ τοὺς γείτονας μας Γραικοὺς, ἀλλὰ μεγάλην καὶ λαμπρὰν πόλιν οἰκοῦντες, μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἡμῶν τὰ ἐπιχειρήματα.

Προσφέρω δὲ ὑμῶν εἰς τὴν φίλην μοι πατρίδα πρὸς ἀντίληψιν μικρὰν τῆς τοῦ περικλεοῦς Γυμνασίου μας σεραΐσεως, γρόσια Τουρκικὰ χιλιάδων δέκα, τὰ ὅποια ἔχετε τὴν ἀδείαν νὰ σύρητε εἰς ἐμὲ διὰ ἀντικαταλλακτικῆς συγγραφῆς σας. Ἡ καρδιά μου εἶναι μεγάλη, ὡς εὐεργετῆς καὶ τῆς πατρίδος καὶ ὅλου ἡμῶν τοῦ γένους, ἀλλ' εἶθε καὶ τὰ τῆς τύχης νὰ τρανώσῃν ἐφελῆς συναῖδα τῆς θελήσεώς μου, διὰ νὰ τὴν ἀποδείξω τρανωτέρον καὶ πρὸς τὴν μερικὴν μου ταύτην πατρίδα, καὶ πρὸς τὴν γενικωτέραν, τὴν πολυπόθητόν μας Ἑλλάδα.

Ἐν ποσούτοι ὑποδέξατε, παρακαλῶ, τὴν μικρὰν μου ταύτην προσφοράν ὡς σημεῖον τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τοῦ ζήλου τῶν πρὸς τὴν παιδείαν ἀπὸ τὸν ὅποιον φλογίζομαι· εὐχομαι δὲ εἰς τὰ φιλογενῆ σας ὑποκείμενα ὑγιεῖαν καὶ τὴν ἐπὶ τὰ κρείττω πρόσδον τῶν ἀγαθῶν σας σκοπῶν, καὶ σῶς ἀκριβοασπάζομαι. Ὁδησοῦ τῆ 15. Σεπτεμβρίου 1817.

Π. Νικολαΐδης

Εἰς τὸν δεύτερον ἀριθμὸν τοῦ ἐφετινοῦ Λογίου Ἐρμού ἀναγγελάμεν τὰς εἰς τὸ Λύκειον τοῦ Βουκουρεσίου γενομένας μεταβολὰς καὶ μεταλλαγὰς διδασκάλων. Ἐξέφροντες ὅτι μὴ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους ἔχει διὰ πολλοὺς λόγους τὴν προσοχὴν τοῦ ἐφθιμμένου εἰς τὸ Λύκειον αὐτὸ, τὸ ὅπου προσοχία καὶ συνεργεῖα τοῦ νῦν περικλεῶς ἡγεμονεύοντος φιλομούσου Αὐθέντου σπεύδει ὄχι μόνον τὸν πρῶτον τόπον μετὰ τῶν σχολείων τῆς Ἑλλάδος ὑ' ἀποκτήσει, ἀλλὰ καὶ μὴ πολλὰ τῆς ἄλλης Εὐρώπης ὑ' ἀντιπαραβάλλεται, κηρύττεται μετὰ χαρᾶς καὶ προθυμίας πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς αὐτὸ καὶ ἰδοὺ πρὸς τὸ παρὸν ἐκ τινος γράμματος ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ ἐνεσῶτος ἔτους ἐκ Βουκουρεσίου, τὰ ἑξῆς:

„Προχθὲς ἠνεώθη τὸ σχολεῖον καὶ ἐγένετο ἡ ἐναρξὴ τῶν μαθημάτων προεξαμένου τοῦ σοφολογιατάτου Βενιαμίν. Παρευρέθησαν εἰς τὴν σχολὴν οἱ τε Ἀρχιερεῖς καὶ ἅπαν τὸ σέσημα τῶν πρῶτων ἀρχόντων· ἐξεφώνησε δὲ λόγον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ποσειδώνιος Μαυροκορδάτος, τὸν ὄντος περικλεῖς, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ διδάσκαλος Βενιαμίν, ὄντος πέμψω, καὶ οὕτως μὲν ἐναρξὴς ἐγένετο, περιμένονται δὲ οἱ προσκληθέντες ἄλλοι διδάσκαλοι διὰ τὴν ἀναλάβη ὁ καθεὶς αὐτῶν τὸ μέρος τῆς παραδόσεως, εἰς ὃ πέφυκεν· ἐλπίζω δὲ, τὸ Λύκειόν μας ὑ' κατασταθῆ μετὰ τὸν καιρὸν σωστῆς Ἀκαδημίας — — —“.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ βίηθεις λόγος τοῦ εὐγενεστάτου καὶ φιλογενεστάτου Ἀρχόντος μεγάλου Ποσειδωνίου Κυρίου Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου εἶναι ἄξιος ὑ' ἀναγνωσθῆ καὶ παρὰ πολλῶν ἄλλων διὰ τὴν ἐν αὐτῷ σύντομον καὶ φρόνιμον ἔκθεσιν τῆς παιδείας τῶν καλῶν αὐτῆς κ. τ. λ., ἐκδίδομεν καὶ αὐτὸν διὰ τοῦ Δ. Ε.

„Κοινῶς ὁμολογούμενα εἶναι καὶ ἀναντιρρήτα τὰ ἐκ τῆς παιδείας προσγιγνώμενα καλὰ εἰς τὸν κοινωνικὸν ἡμῶν βίον αὐτὴ ἐκ βαρβάρων, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐξ ἀγρίων θηρίων ἐξημέρωσε, καὶ ἐξευγένισε τὸ ἀνθρώπινον γένος· αὐτὴ μᾶς ἵμαθες νὰ συλλογιζώμεθα, καὶ συλλογιζόμενοι νὰ διακρίνομεν τὸ καλὸν τοῦ κακοῦ, νὰ ἐκλέγομεν τὰ ὅσα καλὰ, καὶ ἀφέλιμα εἰς ἡμᾶς, ἐξ ἐναντίας δὲ νὰ φεύγομεν τὰ κακὰ, καὶ ὅσα ἐπιβλαβῆ, καὶ ἐπιζημία· αὐτὴ κατέστησεν ἀβάναν τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἡ σήμερον πεφρατισμένη Εὐρώπη

πῆ εἰς αὐτὴν χρεώσεται τὸν ἐξευγενισμόν, τὴν εὐνομίαν, καὶ εὐδαιμονίαν τῆς. Ὁ καιρὸς καὶ ἡ πέτρα πραγματικῶς μᾶς ἀπέδειξαν ὅτι ἐκεῖνα ὑπῆρξαν πάντοτε εὐτυχέστερα ἔθνη, ὅσα ἐνηγκαλίσθησαν τὴν παιδείαν, καὶ ὅσα πάλιν οἱ ἀρχιγοῖ, καὶ οἱ προῦχοντες πρὶν λάβωσιν εἰς χεῖρας τὰς ἡνίας τῆς ἀρχῆς ἐφθασαν νὰ γνωρίσωσι τὰ ἀμοιβαία χρεῖα τῶν ἀρχόντων πρὸς τὸν λαόν, καὶ τοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς ἀρχοντας. Ἐπῆρξε ποτὲ καιρὸς καὶ ὅν ἡ πεφρατισμένη Εὐρώπη εὐρίσκειτο εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας καὶ βαρβαρότητος, ἀλλ' ὑφ' ὅπου ἐνηγκαλίσθη τὰς Μούσας φυγαδεύεισας ἀπὸ τῆν καλαϊάντων ἐξίαν, τὴν Ἑλλάδα, ἀφ' ὅπου ἀρξαμένη νὰ φωτίζεται ἐφθάσε νὰ γνωρίσῃ, ὅτι ἡ παιδεία καὶ ἡ μάθησις εἶναι τὰ πρῶτα συντελεστικά εἰς τὸν ἐξευγενισμόν τῶν ἐθνῶν, δὲν ἐπαύσεν ἀπὸ τῆ νὰ προετοιμαζῆ ὅλα τὰ μέσα, δι' ὧν προσκτάται ἡ παιδεία, τὰ νὰ συστήνῃ Πανεπιστήμια καὶ Ἀκαδημίας, νὰ προσκαλῆ καὶ νὰ δέχεται μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, νὰ τιμᾷ, καὶ νὰ ἀνταμείβῃ τοὺς σοφοὺς καὶ πεπαιδευμένους ἄνδρας, διὰ τοῦτο καὶ ἐφθασε τάχιον ἴσως, παρ' ὅσον ἠλπίζετο εἰς τὸν νῦν βαθμὸν τοῦ ἐξευγενισμοῦ, καὶ τῆς δόξης τῆς.“

„Ἡμεῖς καὶ ὅσον καυχώμενοι καὶ χαίροντες ἡμποροῦμεν νὰ γνωρίσωμεν σήμερον τὴν αἰσθητὴν πρόδόν μας εἰς τὴν παιδείαν, καὶ τὴν ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀπτήν, ὡς εἰπεῖν, καὶ φανεράν ἐπὶ τὸ κρείττον διαφορὰν τῶν γνώσεων, καὶ ἰδεῶν μας, ἐπὶ τοσοῦτον ἐξ ἐναντίας λυπούμενοι πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι μακρὰν εἴμεθα ἀκόμη τῆς τελειότητος ἐκεῖνης, εἰς τὴν ὁποίαν δικαίως ἡμποροῦν νὰ καυχῶμεν, ὅτι ἐφθασαν τὰ σοφὰ τῆς Εὐρώπης ἔθνη. Ἀλλ' ἐν τοσοῦτον πολὺ μέρος ἐκατορβώσαμεν ὅταν ἐφθασαμεν ἤδη νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀφέλιαν τοῦ πράγματος, ὅταν ἠσθάνθημεν ὅτι ἡ παιδεία εἶναι τὸ πρῶτον συστατικὸν τῆς εὐδαιμονίας μας, καὶ ὅταν καί τοι ἄποροι, καὶ δυσυχεῖς, οἱ πλείους ἐξ ἡμῶν, καταλιμπάνωμεν ὅμως καὶ πατρίδα καὶ συγγενεῖς, καὶ οικίους, καταφρονῶμεν πᾶν εἶδος ταλαιπωρίας, καὶ κακοπιθείας, καὶ τρέχωμεν εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης διὰ νὰ φωτισθῶμεν.“

„Ὡς χαίρονται ἐκεῖνοι οἱ γονεῖς ὅσοι πρῶτοι ἔδωσαν τὸ παράδειγμα σέλλοντες τὰ τέκνα τῶν εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς Ἀκαδημίας· ὡς χαίρονται ἐκεῖνοι οἱ νέοι ὅσοι καταφρονήσαντες τὰς προκειμένας δυσχερείας, καὶ ταλαιπωρίας, ἔδραμον

γενναίως, και ἀκαμάτω ποδὶ εἰς τὰ πηγὰς, ἐξ ἧν ἤλπιζον νὰ ποτισθῶσι τὰ νάρματα τῆς Φιλοσοφίας: οἱ πρῶτοι θάλουν ἰδῆ μετὰ χαρᾶς τὰ τέκνα των ἐπιστρέφοντα μετ' οὐ πολὺ ἐσσηνωμένα μετὸν ἀθάνατον ζέφανον τῆς εὐφροσύνης, και δόξῃ οἱ δευτέρου θάλουν ἔχει διπλὴν τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ὅτι και αὐτοὶ ἔμαθον νὰ εἶναι εὐτυχεῖς, και ἀπέκτησαν τὰ μέσα ἐκεῖνα, δ' ἧν δύνανται νὰ ἀποκαταστήσωσιν εὐτυχεῖς και ἄλλους."

„ Ἀλλὰ πόσον μεγαλητέρα θέλει εἶναι ἡ χαρὰ και τῶν πρῶτων, και τῶν δευτέρων, και ἐν γένει ὅλων τῶν ἐρασῶν τῆς παιδείας, ὅταν μάθωσιν ὅτι προτομοῦνται εἰς αὐτοὺς νέου σπουδαστήριον, ὃχι πλεον ἀποκισμένον, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ κέντρον τῆς πατρίδος των ἀνεγειρόμενον· πόσον θέλουν χαρῆν, ὅταν μάθωσιν ὅτι ὁ κοινὸς ἡμῶν πατήρ, ὁ φιλογενής, ἔ φιλόμουσος ἡμῶν Ἡγεμῶν, ἀφ' οὗ ἐπρόκισσε τὸ σχολεῖον τοῦ Βουκουρεστίου μετ' προσόδους ἰκανὰς, φιλοτιμεῖται νὰ τὸ βυθίση κατὰ μήμησιν τῶν Ἑυρωπαϊκῶν Ἀκαδημιῶν, ὅτι ἄνδρες σοφοὶ και πεκαυμένοι προσκαλοῦνται πανταχόθεν ἀναδεχόμενοι τὰς καθήκοντας τῶν διαφόρων μαθημάτων; ὅτι ἔφοροι ἄοκνοι, και φιλόπονοι καταγίνονται εἰς τὴν συνταξίν τῶν ἀναγκαίων διδασκάλων, και φιλοτιμοῦνται νὰ εἰσάξωσι τὴν κοσμιότητα και χρυσόθειαν, τὸ πρῶτον ἀναγκαῖον πρῶγμα εἰς τὰ τοιαῦτα κοινωφελῆ καταστήματα; πόση πρέπει νὰ εἶναι ἡ χαρὰ τῶν ἀληθῶς πατριωτῶν, και τῶν ἐπιθυμούντων τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Βλαχίας, ὅταν βλέπωσιν ὅτι ἡ κηδεμονία τοῦ Ἡγεμόνου των ἐξαπλοῦται γενικῶς εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν πολιτῶν, και ὅτι συγχρόνως μετὸν ἦν μελετᾶ νὰ συστήσῃ Ἀκαδημίαν ἐπιτάττει τὴν σύστασιν σχολείων τῆς ἐπιχωρίου γλώττης, και φροντίζει ὥστε ἐν αὐτοῖς νὰ παραδίδονται διάφοροι κλάδοι τῶν ἐπιστημῶν, και τῶν χειρῶν μαθημάτων; "

„ Ἡ Ἀκαδημία τοῦ Βουκουρεστίου ἀμέσως ἐξ ἀρχῆς ἦδη δὲν θέλει ἡμπορεῖ βέβαιον νὰ παραβληθῆ μετὰ τὰς συστηματικῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἑυρώπης, εἰς τὰς ἑποίας ὅλοι οἱ κλάδοι τῶν ἐπιστημῶν και τεχνῶν παραδίδονται κατ' ὅλην τὴν ἔκτασιν· ἂν ὅμως τὰ πράγματα προκαίνοσιν κατ' εὐχὴν, ἂν ὁ διὰ τὴν παιδείαν ζήλος τῶν νέων αὐτῶν (καθὼς και ἐλπίζεται) κατ' ἡμέραν, ὅταν οἱ ἐν τῇ Ἑυρώπῃ ὁμογενεῖς τελειοποιούμενοι εἰς τὰς ἐκεῖ Ἀκαδημίας ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα των διὰ νὰ φωτίσωσι τοὺς ὁμογενεῖς των, δὲν μένει ἀμφισβολία ὅτι

και διὰ τὴν θέσιν, και διὰ τὰ μέσα, και διὰ τοὺς πόρους, θέλουν προκρίνωσι τὸ σχολεῖον τῆς Βλαχίας, και ὅτι μετὰ τὸν καιρὸν θέλει καταστήσει τῷ ὄντι ἂν ὄχι νὰ φιλονεικῆ τὰ πρῶτα, νὰ ἐξισοῦται ὁμοως μετὰ τὰ περιφημότερα Πανεπιστήμια τῆς Ἑυρώπης. Ἡ ἐναρξίς τῆς παραδόσεως τῶ σπουδολογιατικῆ Κυρίου Βενιαμίν εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς ἔσπου οὕτω ἐλπιζομένης τελείας συστάσεως τῆς Ἀκαδημίας. "

„ Ἴδου λοιπὸν, νέοι φιλόπονοι, και φιλομαθεῖς, ἰδοὺ σὰς ἀνοίγεται νέον και λαμπρὸν σάδιον· ὑμέτερον ἔργον εἶναι τὸ νὰ διατρέξῃτε γενναίως, και νὰ φανῆτε ἄξιοι τῶν ἐλπίδων τοῦ γένους, και τῆς πατρίδος σας· βάσιν ὅλων τῶν ἐπιχειρημάτων σας ἔχετε πάντοτε τὴν κοσμιότητα, και χρυσόθειαν· προσφέρετε τὸ ἀνήκον σέβας εἰς τὰ θεῖα· φυλάττετε τὰ πρὸς τοὺς διδασκάλους σας χρεῖ· ἐπιμελεῖσθε εἰς τὰ μαθήματά σας, και ἐσεῖ βέβαιοι, ὅτι ἡ εὐφροσύνη, ἔαι εὐχαὶ τῶν γονέων, και τῆς πατρίδος σας, και ἡ ἰδία σας εὐδαιμονία, θέλει εἶναι οἱ τερπνύτατοι καρποὶ τῶν ἀγώνων σας. "

Δὲν θέλει χαροποιήσῃ ὀλίγον τοὺς φιλογενεῖς και ἡ εἰδικοὶς, ὅτι και ἐπὶ τῆς νήσου Πάρου εὐσεβῆ νεωστὶ σχολεῖον προσασία και συνεργεῖα ἄνδρὸς εὐγενοῦς και φιλομουσίου, κατὰ πολλὰ ἐπιθυμούντος τὸν φωτισμὸν τοῦ γένους του, και μετὰ πολὺν ζήλον συντρέχοντος πάντοτε εἰς τὰ πρὸς τοῦτο συμβάλλοντα· τὴν χαροποιῶν αὐτὴν εἰδήσιν μαυθάνομεν ἐκ τοῦ ἀκολούθου γράμματος:

Πανευγενέστατε σεβασέ μοι θεε!

„ Κατὰ τὴν ἐβδόμην τοῦ Νοεμβρίου ἔλαβον τὸ ἀπὸ ἐκτῆς Ἰουλίου προσκυνητόν μοι γράμμα σας, και τὰ ὅποια ἐσεύλατε δῶρον εἰς τὴν κοινὴν σχολὴν βιβλία σὺν τῷ καταλόγῳ αὐτῶν σῶα, διὰ τῶν ἐν Σμύρῃ Κυρίων Ἀδελφῶν Βλαχῶν. Ἡ νεοσυσταθεῖσα, σχεδὸν διὰ μέσου σας σχολή μας ἔχει ἴως τῶρα τεσσαράκοντα μαθητὰς, ὅτινες βαθμηδὸν ἐπιδίδουσιν ὑπὸ τὴν ἀκραν ἐπιμέλειαν τοῦ φιλολόγου διδασκάλου μας Κυρίου Κωνσταντίνου Γεωργιάδου. Ἡ ὅποια παραδίδεται Γραμματικὴ εἶναι ἡ ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ παρὰ Σ. Οἰκονόμου μεταφρασθεῖσα τοῦ Βουττμάνου. Παραδίδει δὲ πρὸς τὸ παρὸν

ὁ ἡμέτερος διδάσκαλος ἐκτὸς ἄλλων μαθημάτων, τὴν ἠθικὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν ἱερὰν Κατήχησιν καὶ Ἀριθμητικὴν ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος. Ἐλπίζομεν σὺν θεῷ μεγάλας προόδους, ἔχοντες μάλικα καὶ τοιοῦτου προσώπου καὶ κηδεμόνα εὐπατριδὴν, ὅσος εἶναι ἡ Πανευγενεία Σας. Ὁ ἀνεψιὸς καὶ δοῦλος Σας ἐπιμελοῦμαι ὅσον τὸ δυνατόν τὸ ὅποιον ἀνέλαβον ἐπαγγελμα τῆς ἐφορίας. Ἐλπίζω ἐντὸς ὀλίγου νὰ πέμψητε καὶ τὸ Λόγιον Ἑρμῆν“.

Τῆς Πανευγενείας Σας
Ἐκ τῆς Πάρου τὴν 1/14 Δεκεμβρίου 1817.

ἀνεψιὸς καὶ δοῦλος ταπεινός
Μάρκος Π. Μάτζα Μαυρογένου.

Φιλογενεῖς καὶ φιλόπονοι ἐκδότης τοῦ Λογίου Ἑρμού!

Ἐνωρίζων ἐκ τῆς φήμης καὶ ἐκ τῆς ἰδίᾳ μου πείρας πῶς ἐνθερμον ζήλου σας τὸν διὰ τὴν κοινὴν ἀφέλειαν τῆς κοινῆς ἡμῶν πατρίδος, πεπεισμένος πρὸς τούτους, ὅτι προθυμείσθῃ κατ' ἐξοχὴν νὰ κηρύττητε διὰ τοῦ ἐνταῦς ἀφελίμου Ἀργεῖου τοῦ τὰ ἀξιοβαύμασα καὶ τῶ ὄντι Ἑλληνικὰ ἔργα τῶν φιλογενῶν ἐμπόρων τῆς Ἑλλάδος, σῶς παρακαλῶ θερμῶς νὰ ἐκδύνητε ὅσον οὕτω τὴν ἐπομένην σημεῖωσιν τῆς ἐν Παρισίῳ ἐκδιδόμενης φιλογενεῖς ἐφημερίδος, ἣτις ἐπιγράφεται, Le Quinzaine Littéraire. Τὴν σημεῖωσιν ταύτην ἀντέγραψα ἐν τοῦ No. 1. Janvier 1818., καὶ τὴν μετέφρασα κατὰ δύναμιν εἰς ἀφέλειαν τῶν φιλότατων ὁμογενῶν μου.

Ἰγαίνετε εὐτυχοῦντες, ἄνδρες φιλογενεῖς καὶ ἀφελίμοι, τῆ ὑπομονῆ προσκαρτεροῦντες!

Ἐν Παρισίῳ, 10. Ἰανουαρίου 1818.

ὁ διὰ βίου πρόθυμος εἰς τὴν φιλογενεῖς προσώγαματι

Γεώργιος Μεϊτάνης

„Καὶ ἄλλοτε ἀμιλήσαμεν, καὶ νῦν μετὰ μεγάλης χαρῆς λαμβάνομεν αἰτίαν νὰ ἀμιλήσωμεν πάλιν περὶ τῆς εὐγενεῖς ἀμιλλῆς τῶν Γραικῶν, ἣτις ἐξυπνίζουσα εἰς αὐτοὺς τὴν ἀν-

μνησιν τοῦ τί ἦσαν πάλαι ποτὲ, καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ τί δύνανται νὰ κατασθῶσι πάλιν, ἐμφυχόνει, διατηρεῖ, καὶ ἀξάνει ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὴν φιλοκαλίαν αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ τὰς μαθήσεις φιλοπονίαν. Ἀνεφέραμεν δὲ μετ' ἐπαίνοιον τὰς γενναίας καὶ ἐνδόξους δαπάνας, τὰς ὁποίας κάμνουσιν οἱ ἐπισημότεροι ἔμποροι τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν πρόδου τῶν φώτων, καὶ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς δυσυχοῦς αὐτῶν πατρίδος· μεταξύ δὲ τῶν ἀξιοβαυμάσων τούτων ἐμπόρων ἐπαινεῖται κατ' ἐξοχὴν ὁ ἐξ Ἀδριανουπόλεως κύριος Γεώργιος Σακελλαρίου· διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις, διὰ τῆς ἀδράς δαπάνης αὐτοῦ τοῦ εὐγενεῖς ἀνδρὸς τυπύνεται κατὰ τὸ παρὲν ἐν Βιέννῃ ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὁμήρου παραφρασεῖσα διὰ σίχων ὑπὸ τοῦ κυρίου Γουσιάδου, καὶ περιέχουσα διαφόρους χιλκογραφικὰς εἰκόνας· αὐτὸ δὲ τὸ πόνημα θέλει εἶναι διηρημένον εἰς δεκατρεῖς τόμους εἰς ὄγκον, ἐν τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος καὶ ὁ δευτέρος ἐξεδόθησαν ἤδη, καὶ ἔχομεν αὐτοὺς ἀνα χεῖρας, καὶ θέλομεν κάμῃ τὴν κρίσιν των. Εἴθε νὰ μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι πολλοὶ πλούσιοι τοῦτο τὸ πυράδειγμα, καὶ τὰ γενναῖα καὶ ὄντως Ἑλληνικὰ φρονήματα, τὰ ὅποια καθημερινῶς δεκνύουσιν οἱ ἐν Παρισίῳ ἀξιοὶ ἀπ' αὐτὰδελφοὶ τοῦ κυρίου Γεωργίου Σακελλαρίου! εἴθε ἀπλοῖ ἔμποροι νὰ ἐκβάλωσι τέλος πάντων τοὺς δυνατοὺς ἐκείνους Γραικοὺς τοῦ παρόντος χρόνου ἀπὸ τὴν αἰσχρὰν λιθαργίαν των! οἱ ὅποιοι εἴτε τῶ ὄντι δὲν ἠξεύρουσιν, εἴτε προσποιούνται πᾶς δὲν ἠξεύρουσιν, ὅτι ὅσον ὁ ὕπνος εἶναι βαθύτερος, τόσο περισσύτερον ἡμπορεῖ νὰ γείνη τὸ ἐξύπνημα τρομερὸν ἐν μέσῳ τῶν ἐραιπίων! —

Ἀπὸ μέρους τοῦ Θεοῦ Ἑρμού πρὸς τὸν Ἑλληνόφρονα Σαλαμίνιον.

(σ α λ θ έ ν.)

Πρὸς τὸν προκρούσιν τοῦ ρυθμοῦ τῶν σίχων, τῶν μυθοποιῶν νέου τυμβωρύχου, φαινόμενον μὲν δις καθένα μῆνα, γραικῶν δὲ μόνον εἰς τὴν Σαλαμίνα

Ἄρ. 6.

μηρύτω πικρὰν νέαν ἀγγελίαν,
 κ' ἄς τὴν ἀκούσῃ με ἀοργησίαν.
 Ἐ' τὰς πεδιάδας χθὲς τὰς Ἠλυσίους
 παντόλλους ἰδὼν ἄνδρας μακαρίους,
 καὶ τὸ φάσμα 'κεῖ ἴδα τοῦ Αἰσώπου
 εἰς σκιὰν τερπνοῦ καὶ συνδέυδρου τόπου,
 Κιβώϊς τὸν ἴδα, τρέχων, πλησιαίῳ,
 καὶ τοὺς Γραικοὺς μου ὑπερεκθειάζω,
 τοὺς προκόνουσαν πόσον ἐνθυμοῦνται!
 εἰς τὴν σαφίαν πόσον τοὺς μιμοῦνται!
 πῶς εὐδοκίμου εἰς τὴν μυθοποιίαν,
 με τὴν ἰδικὴν του ἀκριβῶς ὁμοίαν!
 κ' εὐθὺς εἰς χεῖρας δίδω τῷ ἰδίῳ,
 ὄρμαθόν μύθων τοῦ Σαλαμινίου.
 Ἄφρου τοὺς ἴδεν, ὕψωσεν τοὺς ἄμους,
 καὶ μ' εἶπε λόγους τούτους τοὺς συντόμους.
 Ἐ' αὐτῶν τῶν μύθων τὸ τοιοῦτον ὕψος
 πρόσφορος εἶναι ἢ ἐξῆς μου ψήφος:
 Μιμεῖτ' ἀκριβῶς ὁ σωρὸς τῶν ὄλων
 τὸ σῶμά μου καὶ, τὸν δὲ νοῦν οὐδόλων.

Εἶδησις Φιλολογική.

Ὁ κατὰ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Λειψίας διδάσκαλος καὶ ἰατρικῆς κύριος Κάρολος Γοττλόβιος Κύνος (Kühn) ἐπιχειροῦσιν τὴν ἐκδοσιν ὄλων τῶν μέχρι ποῦδε σωζομένων ἰατρικῶν Ἑλλήνων συγγραμμάτων. Τὸ σχεδίου τῆς ἐκδόσεως ταύτης εἶναι κατὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ λέξεις τὸ ἐξῆς.

Πρῶτον (λέγει) θέλω φροντίσει περὶ τῆς ἐπιμελοῦς ἀναγραφῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ κειμένου κατὰ τὰς ἀρίστας ἐκδόσεις εἰς αὐτὸ θέλω προσθέσει τὴν λατινικὴν μετάφρασιν· ἐνὸς ἢ ἐκάστου συγγραμμάτου θέλω προτάξει τὴν φιλολογικὴν ἱστορίαν ἐπισημασμένην μὲν ἀπὸ τῆν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην Ἰωάννη Ἀλβέρτου Φαβρίκιου, πλὴν ὅπου ἀνάγκη ἀξυμμένην καὶ ἀνωμαμένην· θέλω δὲ ἐπιτάξει σχολία κριτικὰ συνειληθμένα ἀπὸ παλαιῶν ἐκδόσεων, ἀπὸ κώδικας χειρογράφων, ἀπὸ τῆ

διερθεύσεις τῶν πεπαιδευμένων, καὶ πλουτισμένα με σημεῖα ἄλλοις τοῦ Ἰαννοῦ Κορνάρου, Ἀνουτ. Φαιζίου, Ἰω. Φραϊνδίου, Γεωργίου, Κλιφτωρος, Μαΐδομιου, Τριλλέρου, Χερήγκα, Βερνάρδου, Βιλλετίου, Κοραῖ, καὶ ἄλλων. Εἰς τὸ τέλος θέλω προσθέσει ἕνα γενικὸν πίνακα τῶν ἑλληνικῶν ἰατρικῶν λέξεων, τοῦ ὁποίου μόνον παράδειγμα ἔδωκεν ὁ Φαιζιος.

Τὸ σχῆμα θέλει εἶναι ὁμοίου μέγεθος, κατὰ τὴν τοῦ Πλουτάρχου ἐκδοσιν παρὰ Βυττεμβάχου· ἢ δὲ τὰξιν ἢ ἐξῆς· πρῶτος ἀπάντων θέλει ἐκδοθῆ ὁ Γαλιηὸς· ὅχι διότι δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Ἰπποκράτην ἢ πρῶτη χώρα, ἀλλ' ἐπειδὴ δύο αἰῶνες σχεδὸν παρήλθον ἀπὸ τῆς νεωτάτης ἐκδόσεως τῆς παρὰ Ρεν. Χαρτερίου τῶν τοῦ Γαλιηοῦ συγγραμμάτων· ἔπειτα αὐτὰ εἶναι καὶ εἰς τοὺς φιλολόγους ἀφελιματάτα. Τὸν Γαλιηὸν διαδέχεται ὁ Ἰπποκράτης, καὶ τοῦτον οἱ λοιποὶ καθεξῆς, Ζενοκράτης, Δισκορίδης, Ἀρεταῖος, Ροῦφος, Ἐφεσίος, Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεύς καὶ Κάσσιος Φελίξ, Νικανδρὸς, Ἀέτιος Ἀμιδιηνός, Παῦλος Αἰγινήτης, Ὀριβάσιος, Νεμέσιος, Νόρος, Παλλάδιος, Δημήτριος Πεπαγωμένος, Διοκλῆς Καρύσιος, Φιλάρτος, Στέφανος Ἀθιναῖος, Σιμεὼν Σῆλος, Μοσχίαν, καὶ οἱ εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Νικητᾶ περιεχόμενοι Σωρᾶνος καὶ Ὀριβάσιος (τοὺς ὁποίους πρῶτος, ἂν καὶ ἐν μέρει ἐδημοσίευσεν ἐκ τῆς πλευσίας τῶν Μεδίκων βιβλιοθήκης ὁ Κέκχιος), τελευταῖον ὁ Ψελλῆς, Θεόφιλος Πρωτοσπαθάριος, καὶ Ἰωάννης Ἀκτουάριος· θέλουν δὲ συγκλείσει τὴν συλλογὴν τὰ Γλωσσάρια τοῦ Ἑρωτιανοῦ καὶ Γαλιηοῦ.

Ἰπὸσχεται ὁ ἐκδότης κατὰ μὲν τὸ ἐνεστὸς ἔτος νὰ ἐκδώσῃ τὸν Γαλιηὸν, τοὺς δὲ λοιποὺς εἰς διάστημα 4—5 ἐνιαυτῶν. Ἐπειδὴ ὡς τόσον τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιχειρήματος ἀπαιτεῖται καὶ ἔξοδα μεγάλα, διὰ τοῦτο προσκαλεῖ εἰς συνδρομὴν τοὺς ἑραστὰς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ διασώτας τῆς ἰατρικῆς, τοὺς ὁποίους παρακαλεῖ ἐν ταύτῳ νὰ ἐγγυηθῶσι τὴν συνδρομὴν διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν υπογραφῆς, τὴν ὁποίαν θέλουσι στείλει ἢ ἀμέσως εἰς αὐτὸν τὸν ἐκδότην ἢ εἰς τὸν πλησιέστερον εἰς αὐτοὺς βιβλιοπώλην.

Ἡ τιμὴ διορίζεται εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἐν τάληρον καὶ ἑκτῶ γρασίκια τῆς Σαξωνίας δι' ἐν ἀλφάβητου· ἢ δὲ συνδρομὴ εἶναι δεκτὴ ἕως εἰς τὸ ἐρχόμενον Πάσχα.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Μεταξύ τῆς μετ' ἡσυχίας ἐν Βιέννῃ διατριβῆς μου, ἐν ἀσχολούμενος εἰς τὴν τοπικὴν γλῶσσαν, ἀπήντησα τὰ εἰς τὴν ἐποχὴν μας συμβάντα τῆς Γαλλικῆς γενικῆς ἐπαναστάσεως, ἅτινα καὶ μελετήσας μετ' ἀκρας μου περιεργείας, εὗρον ἀνεγκλίνα νὰ μεταδοῦσιν καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς φιλολόγους ὁμογενεῖς μου, ὡς ζώηρως παριστάνοντα τὸν πολὺπλοκον, καὶ ἐν τ' αὐτῷ ἄρμητικὸν χαρακτῆρα τούτου τοῦ γένους, καὶ ὡς ἀποτελοῦντα τοιαύτην ἐποχὴν, ἣτις θέλει μένει διὰ πάντας βέβαια ἀξιωμακτικῶς εἰς τὰ χρονικά τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ τῶ ὄντι ἢ μετὰ προσοχῆς ἀνάγνωσις τούτων τῶν συμβάντων κινεῖ τὸν ἀναγνώστην εἰς ἐκπληξιν.

Ὁ Συγγραφεὺς τούτων εἶναι ὁ μεταξὺ τῶν Γερμανῶν περίφημος Σίλλερ, ὅστις ἔζη κατ' ὄν χρόνον ταῦτα ἐγίνοντο.

Τὰ Προίμα τῆς Ἱστορίας ταύτης εἶναι προηγουμένως συμβεβηκότα, ἅτινα ἐπέφερον ταύτην τὴν ἐπαναστασιν, καὶ ἀρχόμενα ἀπὸ Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου τετάρτου 1789. λήγουσιν εἰς τὸ 1795. ἔτος, ἐν ᾧ καὶ ἔλαβε τέλος αὐτὴ ἡ ἐπανάστασις, καθαιρεθέντος τοῦ Βασιλέως, καὶ συσταθείσης τῆς Δημοκρατίας.

Ταῦτα τὰ προηγουμένα τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ αὐτὴ ἡ ἐπανάστασις ἐμπεριέχονται εἰς ἓνα τόμον, διηρημένον εἰς δύο Περιόδους· ἡ δὲ λοιπὴ τῆς Ἱστορίας συνέχεια ἐκτείνεται μέχρι τοῦ 1802, καὶ θέλει διαιρεθῆ εἰς τέσσαρας ἄλλους τόμους.

Ὁ περιεκτικὸς λοιπὸν τῶν δύο Περιόδων οὗτος πρῶτος τόμος ἐκδίδεται ἤδη (*) διὰ τῶν πιεσιρίων ὡς δοκίμιον· ὁ δὲ ἐπόμενος δευτερός μεταγλωττίζεται. Τούτου ἕνεκα καὶ παρακαλοῦνται οἱ φιλόλογοι καὶ φιλόμουσοι ὁμογενεῖς νὰ συνδράμωσιν εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐξόδων τῆς ἐκτυπώσεως, ὑπογράφοντες ἕκαστος τὸ τίμιον αὐτοῦ ὄνομα, διὰ νὰ σημειωθῇ κατὰ τὴν τάξιν ἐν τῷ τελει τοῦ βιβλίου.

Ἡ τιμὴ δὲ τοῦ πρώτου τούτου τόμου τίθεται διὰ μὲν τοὺς εἰς Βιένναν συνδρομητὰς 4. φρ. χάρτινα, εἰς δὲ τοὺς ἀπωτέρους τόπους φρ. 5. Τούρκ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΥΓΚΕΛΛΟΣ ΠΑΣΔΗΣ

(*) Ὁ πρῶτος οὗτος τόμος ἀρξάθη ἤδη κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας αἱ 24 καὶ 277. καὶ 68.